

[Ragnhild Andersen.]

delse? De peger på, at vor lovgivning er bygget op på, at det er billigere at leve på landet og i købstæderne end i hovedstaden, og de siger, at dette er ikke rigtigt, for talrige livsfornødenheder koster det samme. De peger på, at beklædningen endog er dyrere på landet end i hovedstaden, men som bekendt er de beklædningstillæg, som udbetales, langt lavere ansat i landkommunerne og i købstæderne end i København.

Hvad siger rentemodtagerne yderligere? De siger, at der ude i landkommunerne er aldersrentemodtagere og invalider, som i dag lever under så fortvivlede forhold, at de er nær sultegrænsen, og at man aldeles omgående må få deres økonomiske forhold ordnet, således at de bliver økonomisk ligestillet med alders- og invaliderentemodtagerne i det øvrige land.

Gang på gang er jeg blevet angrebet i dette høje ting, fordi jeg har fremført, at rentemodtagerne levede nær sultegrænsen og ikke kunne eksistere menneskeværdigt af de indkomster, de havde. Men denne gang er det rentemodtagerne selv, som peger på, hvor slemt det er, og det skulle vel i grunden være nok til at gøre indtryk på de ærede medlemmer af det høje ting.

Yderligere siger man i udtalelsen fra mødet i Fredericia, at man må ikke tro, at fordi forholdene er så forfærdelige på landet og i købstæderne, er det ikke nødvendigt med forbedringer i hovedstaden på disse områder. Også her er det bydende nødvendigt, at forbedringer finder sted, siger rentemodtagerne, og det er særlig grundbeløbene, som bør forhøjes. De føjer til, at de ikke mener, at grundbeløbene for alders- og invaliderentemodtagere er forhøjet sådan, at de svarer til arbejdernes og tjenestemændenes lønstigninger i de sidste fem år.

Ydermere kommer de med et lille, som jeg synes, højst beskedent ønske om, at man giver alders- og invaliderentemodtagerne ret til mod behørig legitimation at rejse med statsbanernes tog og rutebiler, og de peger i punkt 5 på, at invaliderne bør have en forhøjelse på 100 pct. af in-

lidetillægget. Så siger de til slut, at de ønsker en folkepension.

Hele denne udtalelse fortæller os, hvor galt det er fat for flertallet af de 250 000 medborgere, der er nødt til at leve af alders- og invaliderente. Det forekommer mig derfor, at en af de mest påkrævede opgaver i Danmark, ikke i en uoverskuelig fremtid, men indenfor den nærmeste tid, ja, allerede nu, er at få forbedret alders- og invaliderentemodtagernes forhold.

I december måned i fjor stillede mit parti her i folketinget forslag på disse områder, gående ud på at imødekomme en hel del af de krav, som rentemodtagerne i dag berører i deres henvendelse. Vi foreslog bl. a. beklædningshjælpen gjort ens i alle tre kommunegrupper, således at beklædningshjælpen i landkommuner og købstadkommuner blev hævet til samme størrelse som i hovedstaden. Vi foreslog at forhøje grundbeløbene med de samme ensartede beløb over hele landet, 24 kr. om måneden til enlige og 36 kr. om måneden til ægtepar. Vi foreslog netop, at disse beløb blev ens for ad denne vej at vinde ind på det skæve forhold, der er imellem satserne i landkommunerne, købstadkommunerne og hovedstaden.

Vi foreslog at forhøje brændselshjælpen fra 18 hl til 25 hl. Vi foreslog at forhøje invalidetillægget, og desuden foreslog vi som bekendt at ændre fradragsreglerne, især således, at det blev muligt for invalidernes hustruer at have samme indtægt ved siden af renten, som det var muligt for invaliderne selv at have. Intet af vore forslag ville partierne her på rigsdagen medvirke til i december måned. Det ene forslag, forslaget om ændringer i fradragsreglerne, bliver jo nu omsider ophøjet til lov, og det er glædeligt. Men det bortforklarer ikke, at alle de andre forslag er lige så betydningsfulde for rentemodtagerne i dag, som de var i december måned. Hvert eneste af dem er berettiget, og kun eet er gennemført.

På trods af det berettigede i disse krav, og på trods af at der kunne rejses andre ønsker på disse områder, har mit parti denne